

Bona tarda; en primer lloc, vull agrair a la Junta de Confraries la seva amable invitació de pronunciar aquest pregó de la Setmana Santa de Girona en aquest any jubilar 2025 en el qual puc viure-la per primer cop de manera plena.

La meva vivència particular i personal de la Setmana Santa ha anat canviant un xic al llarg dels anys. De nen, vivia el neguit de poder participar a la processó del Sant Enterrament de la meva ciutat natal, Tarragona. De jove, la Setmana Santa significava per a mi sobretot la participació o la contemplació, segons els anys, de la processó del Divendres Sant; durant molts anys fou també viure la intimitat del Viacrucis de la meva Confraria, anomenada també de la Puríssima Sang, que recorre els carrers de la part alta, sortint de la Catedral, a l'hora que el sol despunta i comença el matí del Divendres Sant; després, durant tres anys, vaig viure el Tridu Pasqual a Roma, fet que em donà una altra perspectiva, especialment la de la bellesa del Viacrucis al Coliseu i la de la Vetlla Pasqual a Sant Pere, presidida per l'aleshores Papa, sant Joan Pau II. Des que vaig entrar a Poblet, la litúrgia ho ha esdevingut tot, aquests dies, que s'inicien amb la benedicció i la processó de Rams i finalitzen amb la Vetlla Pasqual. Perquè la Setmana Santa, tot i ser sempre la mateixa, la vivim de maneres diferents al llarg de la nostra vida. Hi ha un fet que crec evident, i és que les celebracions i les manifestacions d'aquests dies sants, sigui perquè la fe ens hi mou o sigui per mantenir la nostra cultura i tradicions, omplen els nostres temples i carrers amb un ambient que no és l'habitual, i les vivim de manera personal i alhora de manera col·lectiva.

Quan la nit del Divendres Sant comença a omplir de foscors els carrers de Girona, el silenci es trenca pels cops de les llances dels manaies que inicien la processó baixant solemnement les escales de la nostra Catedral; un so rítmic, compassat, que anuncia que pels carrers transcorre la processó del Sant Enterrament. Al so dels manaies s'uneixen el dels tabals, les bandes de música i les corals. Som a la nit del Divendres Sant, al bell mig del Tridu Pasqual. Si seguim el ritme de la litúrgia d'aquests dies sants, de la nit del divendres al vespre del dissabte és el temps del silenci; no pas un silenci tranquil sinó un silenci expectant, esperançat, i alhora dolorós.

Comencem la Setmana Santa com el primer pas de la nostra processó, amb la joia del Diumenge de Rams, amb els crits d'Hosanna i de benvinguda al rei d'Israel; la litúrgia ens convida a reviure-ho als carrers i places, brandant palmes, palmons i branques de llorer o d'olivera, com ho fem a la plaça dels Apòstols, a tocar de la Catedral, com ho fem davant de tantes esglésies de la nostra diòcesi.

Dotze passos i el Sant Crist recorren els carrers de Girona en la nit del Divendres Sant, recollint tretze escenes concretes, com a tretze moments retinguts en la nostra memòria, retinguts en els temps al llarg dels segles, que ens actualitzen d'una banda la passió de Crist però també la passió de la humanitat. La processó demana la nostra atenció, demana el nostre silenci, i el ritme compassat de tambors i llances dels manaies ens hi convida, talment com si fossin hereus d'aquells que participaren en els fets, més per força que de bon grat: eren soldats de l'Imperi, destinats a terres

llunyanes, díscoles i sempre insurgents. Segurament per aquells primers manaies, la de Jesús fou una execució més, un altre cop algú s'havia erigit en cabdill per alliberar aquell poble que mai no podien dominar del tot, perquè mai el seu desig de llibertat era abandonat, no es resignaven mai a ser un poble sotmès a Roma. Però aquell a qui portaven a la creu, aquell a qui havien vexat al pati del pretori, aquell a qui el governador havia condemnat per tal d'apaivagar els ànims de la torba i fer que les coses no anessin a pitjor, no era un cabdill més com tants d'altres havien passat o fins i tot havien mort per la causa. Era el Fill de Déu, fet home com nosaltres, per compartir la mort com nosaltres, però sobretot per alliberar-nos, per donar-nos la vida vertadera i eterna.

Poc en sabien, de tot això, aquelles legions de Roma la preocupació fonamental de les quals era segurament poder obtenir un destí millor, més a prop de Roma i en terres més civilitzades i tranquil·les. Avui els recordem i és curiosa aquesta tradició que tan arrelada està a la nostra terra: que un escamot de manaies obri les nostres processons com si escoltessin de nou a Jesús, ara pels nostres carrers i places, cap al suplici de la creu, i convidessin al silenci respectuós i expectant a tots aquells que contemplen les nostres processons. Espectadors, cal reconèixer, cada cop més allunyats de la fe.

La processó del Divendres Sant ens mostra abans que res aquesta imatge de Crist fent una entrada triomfal a Jerusalem. Jesús és amb els nens, perquè és Ell qui va dir: «Deixeu estar els infants: no els impedi que vinguin a mi, perquè el Regne del cel és dels qui són

com ells.» (Mt 19,14). Des de dalt de la somera, Jesús beneeix als infants. Transmetre les nostres tradicions de pares a fills, d'avis a nets, és el que ha de garantir la pervivència de les nostres arrels. Si la fe no es transmet en la cadena generacional, tant se val el que fem o deixem de fer; aquesta ha de ser la principal preocupació i és una preocupació que arriba també al món de la Setmana Santa; en aquesta tasca, tot esforç és benvingut i esdevé un bé per a la nostra societat. Qui perd les arrels perd la identitat i les nostres arrels són profundament cristianes; podem ser creients o indiferents, però ens cal conèixer d'on venim per poder ser el que som i posar rumb cap al que volem ser en el futur.

Tot seguit se'ns presenta la imatge de Crist instituint l'Eucaristia i al seu costat no hi podien faltar dos dels apòstols fidels: Pere i Joan. Amb Jaume són els tres deixebles que conformen el seu nucli més íntim, són els seus companys de pregària, els qui han estat dels primers cridats, que han viscut la manifestació gloriosa del món Tabor, i han escoltat i acompanyat el mestre arreu on aquest ha anat. Déu és arreu, és omnipresent, però és present de manera singular en l'Eucaristia. Cos i sang de Crist que sobre l'altar es transformen de nou en el seu cos i en la seva sang; la presència real per excel·lència del Senyor, que es fa realitat sobre un altar en el qual hi ha les relíquies dels màrtirs, que són fruit de la llavor de vida que és l'Eucaristia, que són les nostres arrels en la fe, perquè sense arrels, sense testimoni, no hi ha Església.

Però a poc a poc, tal com ho visqueren a Jerusalem fa prop de dos mil anys, els crits de joia dels infants i la calma del cenacle on Jesús és

acompanyat pels seus, deixen pas a l'angoixa, a les conspiracions de palau i, a la fi, als crits dels més grans demanant la mort del just.

Jesús ho sap, sap el que li ve a sobre i ens ho mostra la seva imatge d'angoixa a l'hort de Getsemaní. Jesús es retirava sovint a pregar en solitud, ens ho relaten els evangelis, però aquest cop es tracta d'una pregària molt especial. Aquesta angoixa de Jesús ens mostra la tensió suprema del moment, tanta és l'angoixa que segons el relat de sant Lluç un àngel s'apresta a confortar-lo mentre del seu front brollaven gotes de sang; la seva suor es va convertir en gotes espesses de sang que queien a terra, ens diu el relat de sant Lluç.

Era una pregària solitària, com tants altres cops, amb els seus deixebles més estimats a la vora. En aquesta pregària a Getsemaní, Jesús agafa forces, no pot evitar el temor davant del que intueix que se li acosta, però de la pregària en treu les forces suficients per poder acomplir la voluntat del Pare. Aquesta voluntat no és que el just sofreixi, sinó que comparteixi la nostra mort per vèncer-la de manera definitiva.

L'agonia de Jesús a Getsemaní és l'agonia de tantes persones al món. No per llegir-ho als diaris o per escoltar-ho tan sovint hem de permetre que els nostres cors s'endureixin davant de tanta angoixa com hi ha al nostre voltant. Aquells que veuen com s'acosta el desnonament del seu habitatge i es quedaran sense sostre, al carrer; els que veuen com s'apropa un expedient de regulació i poden quedar-se sense feina; aquells a qui els ha estat diagnosticada una greu malaltia i veuen al davant una dura lluita i

unes minses possibilitats de guanyar-la; la dona maltractada un cop i un altre, i que encara dubta si és millor denunciar-ho o continuar esperant el que no té sentit esperar; els que valoren si s'ho juguen tot a una carta i empenyoren tot el que tenen per encetar un incert viatge amb una feble pastera, cap a un món que creuen millor sense saber que es trobaran amb un mur, un centre d'internament o directament amb la mort; les víctimes d'abusos per part d'aquells que, més que ningú, estem obligats a predicar amb fets i no a dir paraules buides, i que durant anys i panys pateixen el turment d'uns records dolorosos que han marcat la seva vida per sempre; els que són a la presó esperant una sentència o complint-la, a vegades sense saber ben bé encara per què hi són, a vegades lluitant per sortir del pou, i amb ells les seves famílies, que els troben a faltar. Jesús a Getsemaní comparteix tota aquesta angouxa, sap que serà detingut, jutjat, escarnit, vexat i abandonat per tots, i tot plegat injustament, perquè no ha vingut a destruir reialmes, sinó a portar la bona nova, la vertadera llibertat.

La contemplació de Jesús a Getsemaní, quan ens passa per davant dels ulls en veure la nostra processó, ens ha de fer pensar en tanta angouxa com hi ha al món, ben a prop nostre, potser a la porta del costat de casa. Aquesta angouxa de Jesús, que és l'angouxa de tants, no ens pot deixar indiferents, ens ha d'obrir els ulls i empènyer-nos a la solidaritat, a la comprensió, al desig de justícia. L'angouxa ens toca a tots en un moment o altre de la nostra vida, i Jesús vingué, es feu home, per compartir-la amb nosaltres; però no tan sols per això, sinó també perquè ens hi fixem, perquè hi parem atenció, i perquè també nosaltres ens hi solidaritzem.

La següent escena que se'ns presenta a la nostra processó del Divendres Sant és la imatge d'un Jesús vexat, després de ser castigat amb assots aspres. Ens diu el profeta Isaïes: «No crida ni alça la veu, no la fa sentir pels carrers. No trenca la canya esquerdada ni apaga el ble que vacil·la. Porta la justícia amb fermesa, sense vacil·lar ni doblegar-se, fins que l'haurà implantada a la terra.» (Is 42,2-4).

Un cop més, Jesús està sol, ben sol, tots els que eren considerats els seus l'han abandonat, fins i tot un l'ha negat tres cops i un altre l'ha traït. Tota l'angoixa que ha patit a Getsemaní es veu ara confirmada, la passió ha començat, ja no hi ha qui ho aturi. Un dels seus l'ha lliurat i els grans sacerdots i el mateix governador romà cerquen com acabar amb ell; això sí, respectant la legalitat vigent, i si pot ser, sense embrutar-se les mans de sang, carregant el pes de la condemna al poble. La imatge de l'Ecce Homo ens mostra una imatge ben crua, la violència ja no s'insinua sinó que s'ha desfermat; Jesús ha estat despullat dels seus vestits, ha estat deixat a la mercè de la fúria dels soldats, que s'hi han acarnissat amb assots i insults. Els botxins han estat encarregats d'afeblir el seu cos i la seva moral per tal que arribi a la creu veritablement anorreat.

Contemplant l'escena, observant aquest rei coronat d'espines i que té per ceptre una canya, hi trobem dictant sentència el governador romà Ponç Pilat, un dels actors d'aquesta representació, segurament secundari, però un actor necessari, al cap i a la fi, per tal que la mort sigui a la creu i tot plegat es faci respectant la legalitat vigent a Judea.

Com Jesús, molta gent i en molts llocs també avui reben cops, insults i ultratges; també avui la violència s'utilitza per afeblir els esperits lliures i imposar determinats objectius. També avui la discrepància és sovint mal vista i qui la pràctica és reprimat amb durs assots i condemnat injustament. Tant se val si la raó és demanar el pa que ens pertoca a tots i cadascun dels homes i dones que poblem la terra, com si és demanar determinats drets o reclamar determinats deures. Assots físics i assots virtuals; perquè el món de la comunicació s'ha desenvolupat d'una manera important; el que passa a un cap de la terra pot ser vist a l'instant a l'altre cantó. Però també molt sovint això no ens dona temps a reflexionar, a aturar-nos i pensar si allò que estem veient és realment cert o si es tracta tan sols d'un muntatge, de *fake news*; però el mal, l'escarni i l'assot ja ha estat donat, i sempre ens quedarà al cap la idea que alguna raó hi devia haver, i ja no ens interessa gaire com acabarà la història, i si algú és absolt ocuparà unes minses línies en algun diari, si pot ser en pàgines secundàries on ningú hi farà atenció.

Abans d'haver estat condemnat, tan sols detingut al pretori, Jesús ja és castigat cruelment, i això continua passant als nostres dies: càstigs físics, econòmics, mediàtics; la nostra societat, i per tant també nosaltres mateixos en part, no ens cansem de castigar. Jesús ens ho mostra, com si ens diguéssim, quan contemplem aquest pas, que tal volta ens pot succeir a nosaltres, que nosaltres mateixos podem ser els assotats o tal volta els botxins, els coronats d'espines o els qui les claven al front dels altres; i no se sap que és pitjor. Quan passa davant dels nostres ulls aquesta escena,

compadim-nos de Jesús, però compadim-nos també de tants càstigs injustos com hi ha al món, lluny de casa nostra i a casa nostra mateix.

Jesús es fa solidari amb tots ells, per mostrar-nos a nosaltres aquesta realitat i cridar l'atenció a la nostra consciència. A la creu, Jesús demanarà al Pare el perdó pels seus botxins, perquè de fet quan fem mal no sabem el que fem; no som capaços de valorar que el nostre comportament, els nostres actes, les nostres paraules i també el nostre pensament, poden fer mal, molt de mal. La imatge del cos de Jesús nu, flagel·lat, escarnit, coronat d'espines després d'estar a mercè dels seus botxins, ens mostra aquesta realitat del nostre món i ens crida a solidaritzar-nos i a mirar de posar-hi fi en la mesura de les nostres possibilitats, cadascú tant com pugui.

Escriu el profeta Isaïes: «Ja que, de tan desfigurat, ni tan sols semblava un home i no tenia res d'humana la seva presència.» (Is 52,14). Ara, un cop més, en el pas de la caiguda, Jesús apareix amb la creu al coll; emprèn el camí del calvari, i ens diuen els versets tradicionals del Viacrucis que són els nostres pecats els que fan tan pesada la creu de Jesús. La pietat popular expressa així la idea que continuem apilonant creus a les espatlles dels altres; ho fem amb molta lleugeresa i molta naturalitat, i ens costa massa ser els cirineus, ens costa massa ajudar a qui la porta al coll, i ens n'apartem, no fos cas que això de la desgràcia fos encomanadís. Trobem gent amb la seva creu al coll a cada cantonada, per exemple a les grans ciutats dormint al ras; és la creu de la pobresa, de la marginació, del rebuig, de la desesperació. Com Jesús, van tots sols camí

del Calvari sense una mà amiga que els ajudi, molta gent va tota sola per la vida, una vida que sovint no es pot definir com a vida, de tan amarga com resulta.

Contemplant la trobada de Jesús amb la seva mare ens preguntem qui podia patir més que Maria aquesta situació? El seu fill, aquell qui portà en les entranyes, crià i educà, és ara la befa dels qui el veuen. El dolor de la mare, el dolor de les mares davant la dissort dels fills i de les filles és incomparable, no hi ha res de més gran. Davant de qualsevol sofriment, davant de qualsevol dependència hi ha sovint una mare que pateix la situació dels seus fills. La imatge de Maria és sovint invocada sota l'advocació dels dolors, ho és amb força a la nostra diòcesi, i aquest dolor ens crida a ser solidaris amb tants dolors com pateixen les mares davant de tantes situacions d'infortuni. Un fill o una filla malalts, l'escassetat d'oportunitats per tirar endavant una vida digna, la presó física o moral; són tantes i tan diverses les circumstàncies que cadascuna és un món. Si Maria ens mou a la compassió, no n'hauríem de sentir per tota mare que sofreix?

Un únic gest de solidaritat en totes aquestes escenes. La Verònica compassiva eixugà aquell front sagrat, com ens diu la lletra popular del Viacrucis; les dones surten al pas de Jesús, d'aquest Jesús abandonat, afeblit, escarnit i esgotat, i tan sols elles no tenen por. És el nostre deure com a cristians, com a creients i també el nostre deure com a homes i dones de bé, sortir al pas dels qui pateixen, d'aquells de qui ningú se n'ocupa. Són moltes les organitzacions que ajuden als qui ho necessiten,

també a aquells que sovint no ho demanen per vergonya; organitzacions eclesials, i tantes d'altres de civils.

La solidaritat, la compassió, la misericòrdia ben entesa no ha desaparegut del món, ni tampoc de l'Església. Però habitualment fan més soroll els assots i les burles que aquesta humil dona que surt al pas de Jesús per eixugar-li la suor, la pols i la sang del seu rostre. Contemplant la força de les mirades entre Jesús i la Verònica compassiva, la nostra solidaritat s'ha de veure remoguda. Si aquesta dona va reunir el valor suficient com per saltar-se el cordó de seguretat que acompanyava a Jesús i apropar-se-li, també nosaltres ho podem fer. Ens ho ha dit Jesús, que podem eixugar els rostres dels nostres germans carregats amb les creus de la injustícia; donar menjar a qui té fam, de beure a qui té set; vestir a qui no té amb què vestir-se; visitar a la presó a qui hi està pres. Aquests són els llençols que podem acostar ara, aquí i avui, a Jesús; perquè Ell està en l'afamat, en l'assedegat, en el despullat o en el pres.

Arribem al centre de la processó, l'agonia, la creu dels impropis i el Sant Crist. El Sant Crist a casa nostra no es porta sobre un gran pas, sinó dret a pes de braços, gairebé arran de terra; és una manera de fer-nos-el ben proper. A través d'aquest instrument de tortura, Jesús revela el rostre de Déu al món. La creu és el nucli central del misteri de la redempció, i forma un únic i màxim símbol amb el sepulcre i la llum exultant de la resurrecció.

Ens diu l'Apòstol, sant Pau, que Jesucrist es feu obedient fins a la mort, i una mort de creu; el que era símbol d'una execució ignominiosa ha

esdevingut símbol de salvació, perquè la creu prefigura la resurrecció i no hi ha resurrecció sense creu. Contemplar-la, adorar-la en la bellíssima celebració litúrgica del Divendres Sant, és recordar que aquell dia Jesús mateix fou la víctima, el sacrifici ofert d'una vegada per sempre, com ens diu la Carta als Cristians Hebreus. Ell fou l'anyell mansuet sacrificat per tots.

És bo que el Divendres Sant centrem la nostra mirada en la creu, d'una manera especial; però tinguem sempre present que pel creient la creu en si mateixa no té sentit si no és com a instrument de redempció. Jesús volgué compartir la mort amb tots nosaltres, certament; però si vingué a compartir-la fou per guanyar-li la partida, perquè d'ella brollés la font de la vida.

Són moltes les persones que cada dia són crucificades, algunes per morir i d'altres per perllongar de manera quasi indefinida els seus sofriments. Nosaltres mateixos patim les nostres creus, fins i tot ho diem com a expressió popular, però també clavem als altres de manera intencionada o de manera involuntària, en la creu de la incomprensió, del rebuig o de la intemperància. Hem de fer un esforç tots plegats per no ser mai causa del fet que d'altres siguin clavats a la creu; cal evitar clavar furients martellades amb les nostres paraules, amb els nostres gestos, amb els nostres oblits.

Hi ha massa creus pel món, creus que no hi haurien de ser, creus que si ens hi escarrasséssim una mica, desapareixerien. Contemplar Jesús clavat en la creu ens ha d'apropar a tant de sofriment com hi ha, perquè

els qui pateixen angoixa davant tantes dificultats com els porta la vida, els qui carreguen amb la creu, al final acaben crucificats, i fins i tot la mort els pot semblar un alliberament.

Mort, Jesús és davallat de la creu i el rep la seva mare. La Mare de Jesús, la Mare de Déu, és la imatge d'un dels dolors més grans que hi pot haver al món, la pèrdua d'un fill; perquè si tota mort és motiu de dolor, quan aquesta va contra les lleis de la natura, provoca un dolor encara més fort.

Maria ha anat seguint, ja des de l'Anunciació, el que seria la vida de Jesús; segur que moltes vegades li ha costat o no ha aconseguit d'entendre de què anava tot plegat, però sempre ha confiat en Ell i en la voluntat de Déu, que ella es va comprometre a seguir davant l'àngel. Ara, amb el seu fill mort, arriba el moment culminant del seu dolor.

Fixem-nos que l'evangelista Joan situa a Maria al peu de la creu amb el deixeble estimat, però ja cap altre relat ens parla d'ella, llevat dels Fets dels Apòstols, que la situen vivint amb la primitiva comunitat de Jerusalem. Com és que Jesús no es va aparèixer un cop ressuscitat a Maria, la seva mare? Com és que Maria no està entre les dones que van al sepulcre el primer dia de la setmana per ungir el cos de Jesús? Com és que Jesús no diu a les dones, o als deixebles, que comuniquin a la seva mare que ha ressuscitat? No cal, no fa cap falta. Maria sap des del primer dia que el seu fill ressuscitarà, que ha vingut a fer la voluntat del Pare, com ella mateixa va fer; per això no cal que es diguin res més, mare i fill estan en comunió. Això no treu l'immens dolor de Maria com a mare. Deuria pensar, amb el

cos del seu fill a la falda, si calia tot allò, si Jesús no hagués pogut portar a terme la seva missió sense fer-la patir tant i sense patir fins a l'extrem Ell mateix.

Contemplant el pas de la Dolorosa, també Maria es fa solidària del dolor de tantes mares que veuen com els seus fills moren de fam sense poder-los donar res; que veuen com la malaltia se'ls endú sense poder fer-hi res; que han d'anar a visitar els seus fills o filles a la presó o a l'exili i no poden reunir-los a casa; que veuen caure els seus fills en la droga o en qualsevol altra dependència sense poder-hi fer res; que pateixen el fet que un dia el seu fill o la seva filla surten de casa i no tornen mai més, víctimes d'un accident; que veuen com les aigües del mar els ofeguen quan, a la recerca d'una vida millor, es llencen famílies senceres a l'aventura sobre una pastera insegura. Totes elles són Maria i Maria és totes elles. Això és el que contemplem en veure la imatge de la Dolorosa, i contemplar-la ens ha de moure a nosaltres a la pietat.

Les dones i uns pocs fidels dipositen a Jesús dins del sepulcre, amorosit pels perfums que establia el ritual, acaronat per les mans amigues, les poques que han quedat vora seu. Fins i tot cal sepultar-lo amb pressa, sense acabar amb el que prescriu la tradició, cal deixar tota la resta pel diumenge. Crist comparteix la nostra mort, baixa al silenci del sepulcre, com ho fem tots, i tan sols des d'allí podrà vèncer la mort.

N'hi ha molts, de sepulcres, fins i tot el mar es transforma sovint en un gran sepulcre on milers de persones any rere any perden la vida cercant un món

millor, cercant una oportunitat per a viure, un treball digne, un sostre on allotjar-se i una terra on tirar endavant la família. Somnis sovint truncats per la duresa de la travessia, i si amb gran sort arriben a port, sovint tan sols troben portes tancades i veus poc acollidores.

A la fi de la processó, arriba el Sant Sepulcre que és final i inici, final perquè a la fi Jesús reposa, ja no li poden fer res més, no el poden ja ni torturar, ni insultar, ni crucificar; però el sepulcre és sobretot el començament de tot, d'una manera diferent de viure, de la vertadera vida.

Ens ho havia dit Jesús en l'Evangeli, si el gra de blat quan cau a terra no mor, queda sol, però si mor dona molt de fruit. ¿De què hauria servit un Messies triomfant, que arribés en glòria i majestat a la terra, acompanyat de legions d'àngels per proclamar i imposar el seu Regne? Li hauríem dit durant generacions: «Tu rai, que com que ets Déu no saps pas que és ser home.» Jesús, quan es va fer un home com nosaltres, per patir, sofrir, menjar i beure, i també per riure, ens ha mostrat el camí. No tot acaba al sepulcre, però el sepulcre és el símbol màxim que Jesús compartí la nostra vida i la nostra mort, i ens convida a compartir la seva resurrecció.

La victòria de Crist sobre la mort, la victòria de la creu, la vivim amb la pujada del Sant Crist escales amunt escortat pels nostres manaies. Una escenificació impactant que ens mostra que per la mort es puja cap a la glòria, i al peu de les escales Maria rau adolorida i esperançada alhora.

Estimats, visquem amb intensitat aquests dies. És bo de mantenir les tradicions i alhora no és fàcil, cal treballar i esmerçar-hi hores i esforços.

Però no ens quedem en la simple tradició, anem a les arrels: no es tracta tan sols de preservar unes manifestacions seculares de pietat popular, ara transformades en sentiment de poble.

Cada imatge que ens passa per davant dels ulls ens mostra que hi hagué una vegada un home, que era el Fill de Déu, que fou enviat per compartir els nostres sofriments i ajudar-nos a vèncer-los. Cada pas d'aquesta processó ens mostra alhora els patiments de tantes persones ara, aquí al nostre costat; tot plegat no ens pot deixar indiferents; d'una manera o d'una altra hem de moure'ns per aportar-hi quelcom; en la mesura de les nostres forces i possibilitats; com aquella Verònica compassiva que amb un tros de roba eixugà la cara de Crist i li donà, enmig de tant d'odi, una mica d'amor; com Maria, que li sortí al pas; fins i tot com el Cirineu, que tot i fer-ho a desgrat li donà un cop de mà carregant una estona la creu.

Torna la Setmana Santa una altra vegada, com tantes n'hem viscut; però en les nostres vides, cadascuna d'elles, com tots els altres esdeveniments de la nostra existència, és única. Mirem de viure-la amb intensitat, conscientment, i sobretot amb esperança.

Tenim una expressió ben col·loquial que és «fer Pasqua abans de Rams», perquè no hi ha Pasqua sense Divendres Sant, però el divendres, la passió i la mort de Jesús no són l'objectiu per si mateixos, són un mitjà, privilegiat certament, però tan sols un mitjà: són un pas, molt important, però tan sols un pas.

El veritable centre és la resurrecció, i aquesta significa que per a nosaltres hi ha quelcom més que misèries, patiments i sofriments. Intentem també de ser anunci d'aquesta esperança, mirem de traslladar una part del Regne de Déu ara i aquí, sobretot als qui més ho necessiten, als qui més els cal l'esperança.

No són pas temps fàcils, els nostres; potser totes les generacions han dit el mateix, hi ha moltes dificultats, manca diàleg i manca la voluntat d'arribar a punts comuns d'enteniment per crear marcs on tots puguem conviure. Si ens tanquem en l'autodefensa cercant de mantenir únicament i exclusivament els nostres punts de vista, no farem gran cosa per millorar el nostre món, la nostra societat; tot aquest patiment que ens passa per davant dels ulls aquests dies, no servirà per a res. Per posar esperança ens cal afanyar-nos, posar-hi els cinc sentits. Si ens quedem indiferents davant de tot, quin sentit té la passió i la mort de Crist? Si la seva resurrecció no és llavor d'esperança, quin sentit com a creients podem aportar a la nostra societat?

La passió de Crist, la passió del món, passa aquests dies per davant dels nostres ulls; no ho contemplem com un simple espectacle, ni com una cosa fugissera; sinó com una cosa amb la qual ens hem de solidaritzar.

Visquem-ho amb esperança, perquè com ens diu el papa Francesc, quan ens preguntem: «Què serà de nosaltres després de la mort? - ens cal dir que - Amb Jesús més enllà d'aquest llindar hi ha la vida eterna, que consisteix en la comunió plena amb Déu, en la contemplació i la

participació del seu amor infinit. El que ara vivim en l'esperança, després ho veurem en la realitat.» (*Spes non confundit*, 21).

Que el Senyor ens concedeixi de viure intensament aquests dies sants, però ajudem-hi també nosaltres, amb l'intent de viure'ls amb intensitat, amb fe, i sobretot amb esperança.

En paraules de sant Bernat: «Visquem amb valentia el dia de la creu, descansem en pau un altre dia en el sepulcre, esperant la joia que esperem, la vinguda del nostre Déu, que ens ressuscitarà als tres dies, transformant el nostre ésser amb la seva resplendor.» (*Sermó I sobre la resurrecció*).

Moltes gràcies i santa setmana.